

iz sobe, vrata za sabo odprta pustivši, pès pa za njim in jaz s palico za pèsom. Na stopnicah smo zopet vsi trije skup; oče, ki so slišali hrup, skočijo tudi iz svoje spalnice in pridejo k nam, ko se ravno ravsamo, in moja pèsu namenjena palica priletí hlapcu na keleno; vsi trije zdaj vendar zmagamo, pès pobegne po stopnicah doli.

„No, ta pes ima lepe navade“, pravijo oče, ko so zvedeli, kaj se je zgodilo, „le glej, da ga zopet kmalu od hiše spraviš.“

„O, ga bom že jaz“, se jezi hlapec in si mane koleno in roko; — „jaz mu bom posvetil, da ga ne bo več nazaj, ne bojte se!“

Mene sili smeh, dasiravno se mi Jože malo smili; vendar si ne upam ustavljati se očetovemu povelju. Da je pes pogumen, to je pokazal, in to je veliko vredna lastnost; dresiran ali hiše privajen res še ni, toda z dobro voljo se ga tudi to navadi. Zato mi je bilo res prav žal, da se je s svojim vedenjem prvi dan že očetu in hlapcu zameril.

Čez dan sem imel mnogo opravkov, toraj sem na pèsu kmalu pozabil. Zvečer ga ni bilo videti nikjer, najbrže ga je bil Jože odgnal. Prašati nisem hotel po njem. (Dal. prih.)

Mnogovrstne novice.

* *Zdrava rodovina, ki jej menda na svetu ni para, se nahaja na Francoskem.* V Parizu namreč je te dni grof Waldek obhajal svoj 109letni rojstni dan, in starček je še prav čvrst korenjak; ob dveh po polnoči, ko so se od njega poslovili gostje, ki so ga vozovali, je začel še pesem iz neke opere s polnim glasom. „Moj ded (stari oče) je bil 162 let star, ko je umrl, in jaz sem 21. iz naše rodovine, ki smo 100 let doživeli“ — je pripovedal oni večer svojim gostom.

Naši dopisi.

Iz Celja 24. marca. (*Čitalnice naše ni več!*) Ako se spominjamo veselih časov, ko se je osnovala čitalnica naša in je bila prvi narodni dom za slovenski Štajar pod vodstvom velezasluženega rodoljuba dr. Kočevarja, bridko mora v srce zaboleti vsacega narodnjaka, ako vidi, kako zeló žalosten konec je vzela. Hirala je več časa, dokler jej ni smrtnega udarca dala tista kuga, ki jo je neslovenski „Narod“ zasejal najpred na Štajarskem. Nesloga domačinov bila je mlin na vodo nemčurjem, ki niso mirovali, dokler niso zadušili vsega narodnega gibanja. Hvaležni „Narodu“ so nemčurji zato pri zadnji volitvi prihiteli dr. Vošnjaku na pomoč. „Novice“ so pač pravo reklo, ko so lani pisale, da ne raste več trava, kjer Vošnjakovci hodijo. Čitalnica naša je tako na kantu, da se prodá zdaj vsa hišna oprava in kar je sicer imela. Bog Vas obvari Ljubljance take nesreče; zato ne pustite vmes ljudi, kateri kot slovenski Atila razrušijo in pokončujejo vse, kar je poštenega narodnega!

Od Kočevsko-Črnomaljske meje 22. maja. (*Detomor.*) Čedalje lepši sad zori na košatem drevesu liberalne ère, ki si je vero z zastave zbrisala in hoče katoliško cerkev popolnoma v kurnik potisniti ter jej usta zamašiti. Ne vem pa povedati, je li prigodba, ki jo obznanjam, sad „Tagblattov“ ali „Narodov“, — brž ko ne bode obeh! — Pri nas v Maverlu v Črnomaljski fari porodila je zakonska žena, še le letos pred pustom poročena, dete, ki je bilo pa sad nekega poprejšnjega znanja in spečanja. Da bi ljudém ali morebiti tem bolj svojemu možu nesramnost prikrila in pred svetom za

pošteno veljala, zakopa dete, ali v gnoj ali v zemljo, ni mi znano, toda tako plitvo, da je lovska pesica ovoha, izkopa, po cesti in po vasi okoli vlačí, trga in žre kósec za kóscem. Vže je pès ročice in druge dele do malega potrl in podrobil, ko ondotni krčmar na zagnali vriš zraven pride in vsaj glavico velí oteti, ter v Črnomelj naznanilo o tej najdbi poslati. Žandarji in sodnijski gospodje prišedši stvar ogledajo, in ženo, na katero ni le sum letel, ampak je tudi v resnici tega zločinstva kriva, pri tej priči seboj odpeljajo. Menda je mlado poročenko tudi njen zakonski mož v ječo spremil, — s kacimi misli, Bog vé? Kaj se bo izpovedala, naznanim drugi pot. Bojda je oče te lepe poročenke pred malo leti pri havziranji na kant prišel, a upnike s tem prekanil, da je precejšnje svoje premoženje v naglici na ženo prepisal. Ako je to resnica, učite se, da en krivičen vinar deset pravičnih vje, da krivično blago nima teka. — Toraj le tako naprej s „Tagbl.“ kulturo in „Narod.“ omiko, potem pa po mračnjaških f.... mlatite in udrihajte! Veter sejete, vihar bote želi.

Boštanj na Dolenskem 29. sušca. (*Strašen oginj*) je 27. dne t. m. popoldne ob 2. uri v vasi Smarčna v pol uri pokončal 18 hiš z gospodarskim poslopjem vred. Poslopja večidel s slamo krita, močan veter, ljudje v vinogradih, nekateri na Bruniku na sejmu: v tacih okoliščinah tudi pripeljane troje gasilnice niso moge kar nič pomagati zavoljo pomanjkanja hitro delavnih moči. Zgorela so tedaj poslopja z živežem vred in enemu gospodarju celó čvetero živine. Kako da je požar se pričel, se ne vé. Zavarovani so samo 4 gospodarji; bilo jih je sicer popred 8 pri „elementarci“, ko pa je ta propala, opustili so zavarovanje pri kakih drugi banki, mislé, da bi se jim ravno taka zgodila. Škoda se cení nad 40.000 gold. — Dobrotniki! ki ste že večkrat milostni bili nesrečnikom, prosim Vas, tudi zdaj pomagati našim nesrečnim Smarčanom, ki so brez strehe in živeža! Če komu ni mogoče svojega dara le-sem poslati naravnost, naj ga blagovoljno dá sl. vredništvu „Novic“ *) ali svojemu gosp. županu ali gosp. fajmoštru, katere ob enem lepo prosim, darove v pomoč tem nesrečnikom prejeti in jih sem poslati. — Pri tej priliki dohaja mi na misel, da se je pred nekimi leti v zboru kmetijske družbe naše povdarjala potreba posilnega zavarovanja, ali slišali smo pozneje, da se zborov predlog na Dunaji ni sprejel in se je reklo, naj ta reč ostane le prostovoljna. Čudno! Davek plačevati se ne daje na prosto voljo; davek moramo plačevati, da se vzdrži država; zakaj tudi bi se na zavarovanje ne sililo, da se vzdrži premoženje ljudém, ki davek plačujejo? Mi tukaj mislimo, da bi bila taka postava živo potrebna, ne pa verska, ki prav nič ni potrebna, ampak bode le nezmerjih zmešnjav za seboj imela.

Anton Planinc, župan.

Iz Ljubljane. — Prvi del državnega zbora je kmalu pri kraji; poslanci so na razhodu in se vrnejo te dni na svoj dom. In kaj bodo domú prišedši liberalci in ustavoverci povedali svojim? Jeremijade bodo javkali na razvalinah prvega direktno voljenega državnega zbora! Razrušena je stranka liberalna, — voditeljem ustavovernim njihovi mameluki obračajo hrbet, — ministerstvo je zapuščeno od svojih in zmaguje, kakor pri razpravi o Tirolskem jezuitskem vseučilišču, le s pomočjo njemu nasprotne (pravne) stranke. Blizo tam smo zdaj v Cislajtaniji, kjer so že več časa v Translajtaniji, kjer tudi je vsemogočna stranka Deakova razpadla in že ministrov ni dobiti. Solnce liberalizma hitro je zatonilo; postal je Saturn, ki sam

*) „Novice“ rade sprejmejo vsak dar, ki se pošlje milovanja vrednim pogorelcem. Vred.

svoje otroke žre. Tako beremo zapisano v novi in stari „Pressi“, v vladnem „Fremdenblattu“, „Deutsche Ztg.“, v „Extrablattu“, v Dunajskem „Tagblattu“ itd. „Ustavoverna stranka je šla rakom žvižgat (gesprengt)“ — piše „Deutsche Zeitg.“ — njih nekdanji vodji so oficirji brez armade; njihovi nekdanji zvesti knapje se vrtijo po komandi ministerski.“ — „Ali imamo še vlado — javka „Extrablatt“ — katera se drži večine državnega zbora? Ne, nikakor ne! Ali imamo stanovitno ustavoverno večino? Ne, nikakor ne?“ — „Raztepena je vsa ustavoverna stranka!“ pritrkava stari „Fremdenblatt.“ — „Ministersvo se ne more več na „svoje ljudi“ opirati, ki ga zapuščajo v važnem trenutku, da zmaga le s pomočjo zakletih sovražnikov ustave in svobode“ — kriči nova „Presse“. „Za Božjo voljo — vpije stara „Presse“ — pustite jezuite pri miru, da si popolnoma ne razbijete glav!“ — „Obe Litaviji ste bolni, na smrt bolni — piše naša „Reform“ — trpeči narodi tukaj in tam, zdihajoči po pomoči, gledajo le na cesarja.“ In res le od njega more pomoč priti na eni strani po nemškem liberalizmu, na drugi po obolem magjarstvu trpinčenim narodom. Naj bi njim kmalu prišla rešilna Velika Noč — ustanjenje iz groba! — In kaj pa „mladoslovenci“, ki so se oklenili nemških liberalcev in z njimi glasovaje za „verski postavi“ izdali svetinjo, katere se naš slovenski narod v ogromni večini nikdar vzeti ne bode dal, prinesó za pirhe svojim volilcem? — Prav nič! S praznimi rokami se vrnejo domú, če morebiti ni kdo vlovil sam za se kaj. Ne slovenskega jezika v srednjih šolah, ne zmešanega vseučilišča v Ljubljani, ne pomnoženih okrajnih zdravnikov, ne cenejše soli, ne železnice ali kar si bodi, za kar so se glasili „mladoslovenci“, kajti od onih 30.000 gold., ki jih na prošnjo Kranjske deželne vlade in deželnega zbora Kranjskega dobodo Dolenci, gre le 10.000 gold. na račun miloščine, ki je po poročilu „Tagblattovem“ z mize ustavoverske padla „mladoslovencom“ zato, da so z njimi glasovali za „verski“ postavi. Največ predlogov je stavil dr. Razlag, padel pa je z vsemi. Tako plačujejo nemški liberalci, kjer gré za narodne pravice in druge koristi dežel, kjer bivajo Slovani! To sta njim in ministerstvu dr. Meznik in dr. Fanderlik v zboru naravnost v obraz povedala. „Mladoslovenci“ so res tako mladi, da še tega ne vedó, da nemčur ne bo nikoli pravičen Slovanu, naj mu je tudi pokoren sluga do pête. Al stojte, častiti bralci! Nekaj so vendar mladoslovenci prinesli za pirhe domú: dr. Schaffer-ja za poslanca v delegacijo! — Ni nam še znano, kako je prišlo do tega, da gré dr. Schaffer za zastopnika naše dežele v Pešt in njemu namestnik dr. Razlag; al gotovo je, da mladoslovenci z nemčurškimi liberalci gredó „Arm in Arm“ tudi na Ogersko.

— (Iz občnega zbora političnega društva „Slovenije“ 29. marca), katerega se je pod predsedstvom dr. Jan. Bleiweisa vdeležilo okoli 50 udov, povemo zaradi pomanjkanja prostora danes na kratko le to, da po predlogu dr. Coste je bila s gromovitimi slava-klici sprejeta sledeča resolucija: „Občni zbor političnega društva „Slovenije“ pritrjuje postopanju grofa Hohenwarta in njegovih tovaršev v državnem zboru in jim izreka svojo najiskrenejšo zahvalo.“ Predsednik je to čestitko brž telegrafično naznanil grofu Hohenwartu.

— (Iz seje deželnega odbora 27. marca.) Dopis deželnega predsedstva, da se utegnejo deželni zbori sklicati 15. septembra t. l., se je vzel na znanje. — Mestnemu magistratu tukaj se je odgovorilo na dopis zaradi prodaje deželne hiše, „Ballhaus“ imenovane, v Gradiši za dekliško šolo, da deželni odbor hoče prihodnjemu deželnemu zboru prodajo omenjene hiše priporočiti. — Na povabilo mestnega magistrata za ogled

prostorov za realko v novem hranilničnem poslopju itd. je deželni odbor izvolil deželnega glavarja in odbornika Murnika v dotično komisijo 31. marca. — Na predlog oskrbnitva tukajšnje bolnišnične cerkve se je dovolila naprava novega kora z novimi orgljami iz nabranih milodarov, in izrekla zahvala bolnišničnemu duhovniku za prizadevanje za to napravo, ter se je vodstvo te stavbe izročilo deželnemu inženirju. — Da se poizvedó nekatere okoliščine za sprejem v deželno založbo v slovenskem jeziku pisane latinske grammatike prof. Ladislava Hrovata, se je deželni odbor obrnil na deželni šolski svet. — Namesto izstopivšega g. Val. Krisperja je deželni odbor izvolil Jakoba Čudna, posestnika v Dragomeru pri Brezovici, za šolskega svetovalca za politični okraj Ljubljanske okolice. — Pogoji ravnatelja nemških gledališnih predstav zaradi odstopa deželnih lož za slovenske gledališne večere, in njegovi pogoji zaradi tega, da bi se v prihodnji sesiji gledališče večkrat kakor do sedaj prepustilo za slovenske igre, so se naznanili dramatičnemu društvu v prevdarek in odgovor.

— (Porotne sodbe.) 26. sušca se je pričela in drugi dan končala obravnava zoper očeta Jerneja Šimenca in pa Matevža, njegovega 17letnega sina, ki sta bila obdolžena hudodelstva požiganja. Lani 11. oktobra zvečer je bila namreč pogorela kajža Jerneja Šimenca v Rodici, vasi Kamniškega okraja blizo Vira, in sicer je jelo goreti v otepih nad hlevom, kamor se ogenj ni mogel sam od sebe zatrositi. Zavaljo tega je že med ognjem, še bolj pa po ognji počil glas, da Jernej Šimenec „za ta ogenj vé“ in da najbrže je ukazal svojemu sinu zažgati. Vzroki so bili tehtni, kajti, kakor se je bilo zvedelo po pričah, bil je oče Šimenec svojo k večemu 70 gld. vredno bajto in svoje mizarsko orodje zavaroval pri „Viktoriji“ za 600 gold., dalje je že malo pred ognjem spravljaj nekatere več vredne stvari, hišno in mizarsko orodje itd. iz hiše, tako da so ljudje rekli: „tlje bo pa gorelo!“ Nekoliko minut pred ognjem je tudi sin Matevž izginil iz hiše in ko je prišel nazaj, je kmalu jelo goreti; soseda ga je celó videla, ko je pri hlevu stal in v ogenj gledal, potem pa še le zakričal: „pri nas pa gorí!“ Nevarnost za okoli stoječa poslopja sosedov je bila velika in le nagla pomoč jih je varovala nesreče. — Oče in sin — osebi neprijetne zunajnosti — sta bila na slabem glasu; rada sta „izmikala“, so trdile priče. Zaslišanih je bilo mnogo prič, ki so vse pritrđile temu, česar je zatožba dolžila očeta in sina, kakor tudi to, da je Šimenec tak človek, o katerem se zamore kaj tacega misliti; videl pa vendar nihče ni ne očeta ne fanta, da bi bila zažgala. Tajila sta oba. Ker se porotni možje niso mogli prepričati, da sta zatoženca res kriva hudodelstva požiganja, zato sta bila oba nekriva spoznana (ni namreč večine dveh tretjin glasov bilo zato, da sta kriva) in sodnija ju po takem ni mogla obsoditi. Ko sta slišala, da nista obsojena, sta ponosno okrog sebe se oziraje šla iz dvorane. Občinstvo pa je bilo v srcu prepričano, da vzlásti fant, ni stal zadnjikrat pred sodnijo. —

V torek 24. marca je pred porotno sodbo stal tat, ki je vkradel tri vole in jih prodal mesarjem v Kamniku. Sodnija ga je obsodila na 2 leti težke ječe. Tat je do „fermenta“ vse tajil.

V pondeljek 30. marca je stal pred porotno sodnijo Janez Toni, hlapec, iz Lanišča v Šmarijski fari domá, ki je lani 16. novembra v gostilnici „zum Mondschein“ v Blatni vasi na št. Peterskem predmestju zaklal topničarja, da je bil pri ti priči mrtev, njegovega tovariša pa tako hudo ranil, da je pozneje v vojaški bolnišnici vsled te rane umrl. Zavaljo tega je bil Janez Toni zatožen hudodelstva uboja, katerega se je tudi skes an

krivega spoznal. Poklicanih je bilo 13 prič in 4 izvedenci, ki so pričali zoper njega in dokazali, da je hudodelnik kriv. Porotniki so ga toraj tudi enoglasno spoznali krivega in sodnija ga je obsodila na 1 let težke ječe. — Pri tem je zanimivo to, da je ravno tega Janeza Toni-ja malo prej nek mesar z lastno smrtno nevarnostjo rešil gotove smrti, ko je vstavil konja, kateri se je bil splasil in Janeza krvavega in pobitega vlekel za seboj, ter bi ga bil treščil ob cesten kamen, ako bi bil dirjal le še par korakov dalje.

— (*Gosp. Miroslav Križnar*), o bolezni in po smrti prof. Lesarja namestni kateheta na tukajšni c. k. viši realki, je od učnega ministerstva imenovan za učitelja verstva na tej šoli.

— Zopet imamo obžalovati zgubo velike časti vrednega narodnjaka gosp. Jožefa Šventnarja. Umrl je po dolgem pljučnem bolehanju 25. dne. t. m. Pri vseh narodnih društvih, pri zbornici kupčijsko obrtnijski, pri pomočni obrtnijski družbi in družih dobrodelnih napravah veliko let našli smo povsod našega Šventnarja sodelovalca in pomočnika. Bodi mu zemljica lahka in hvaležen spomin!

— (*Seme*) Burgundske pese funt po 60 krajc. in pa prave nemške detelje (lucerne) funt po 50 krajc. se dobí na vrtu kmetijske družbe na Poljanah v Ljubljani.

— (*Svilorejce gospodarje in učitelje*) opominja podpisana pisarnica, naj se podvizajo, da pridejo po lepo in zdravo seme svilnih črvičev, kakor je bilo oklicano v „Oglasniku“.

Pisarnica c. k. družbe kmetijske.

— (*Slovensko gledališče.*) Veliki pondeljek 6. aprila predstavljala se bode na korist regiserja in igralca dramatičnega društva gosp. Josipa Nollija prvokrat nova ljudska igra s petjem v 5 dejanjih „Godčeve pesmi.“ Znano dobro igro je poslovenil beneficijant sam, napevi so od znanega dobrega skladatelja Gumberta. In vrh tega je dolžnost narodnega našega občinstva, da dejansko priznava velike zasluge gosp. Nollija za slov. dramatiko.

— (*Pobirki iz časnikov.*) „Narod“ je v nedeljskem svojem listu v skvrnobi sam sebe prekosil. Da bi se maščeval nad „Novicami“, ki so posvetile v mlako, iz katere se je oglasil njegov Tržaški pajdaž „moralnega mladoslovenskega napredka,“ je iz lažnjivih škartek skrpal nesramne napade na nekatere papeže, katerih se celó sam tako sramuje, da svojim „divicam“ svetuje, ne jih brati. Kedar bo „Narod“ s Šukljejem itd. materijal za zgodovinske preiskave slovenskega naroda, takrat še le bodo tudi citati iz onih škartek za životopise papežev veljavni. Poprej pa menda mora priti drugi „gmajn potop.“

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Iz Dunaja. — Zbornica poslancev obravnava od 20. marca počenši še zmirom finančne predloge. Stvar ne teče tako hitro, kakor so centralisti in ministri se nadejali. Pritožeb, kako vlada dela s §. 19. temeljnih državnih pravic v šolah slovanskih dežel, se je glasilo sila veliko; vslišala nobena. Razprava o podpori jezuitskega bogoslovstva v Inspruku je bila viharna, Giskra in drugi so pobijali jezuite zoper voljo vlade, ki bi bila s svojim predlogom tudi padla, ako bi je ne bili rešili „klerikalci“. Razdor liberalnih strank med seboj in med njimi in ministerstvom je očiten. „Vaterl.“ piše, da je ministerstvo zarad nenadnih homatij v zbornici poslancev zeló potrto. Drugi pot povemo kaj več o obravnava.

— V zbornici gosposki se je imela včeraj začeti obravnava „verske“ postave.

— Presvitli cesar je odgovoril na papežovo pismo zarad „verskih“ postav. Kako? — ni še znano.

— 20. dne t. m. se začno obravnave delegacij v Peštu. Štajarsko bosta zastopala Rechbauer in Karneri, namestnik jima je Kellersperg, — Koroško Ritter, namestnik Nischelwitzer, — Kranjsko dr Schaffer, namestnik mu je dr. Razlag, — Istrijo Franceschi, namestnik Vidulič, — Goriško Coronini, namestnik Winkler, — Tržaško Teusch, namestnik Porenta.

— Prezrle bi „Novice“ prevažno prigodbo, ako ne bi omenile „velikega katoliškega dneva“ 19. marca, ki ga je sklicalo doljne-avstrijsko politično društvo na Dunaj. Shod do 5000 nazočih iz bližnjih in daljnih krajev v dvorani glasbene družbe, — imenitni knezi, grofi in druga gospôda, pa tudi katoličani mnogih stanov, — izvrstni govori, — važne resolucije, — pozdravi po telegramih — to pač vse opravičuje nezmerno navdušenost, ki je kraljevala v tem shodu in se glasila v klicih vseh Avstrijskih jezikov „bravo“, „slava“, „živio“, „evviva“, „eljen“! Al vtisek velikanskega shoda ni ostal samo v dvorani, ampak prijel je tudi zunaj nje srca viših krogov. In v tem shodu govoril je za prvim govornikom knezom Alfr. Lichtensteinom tudi naš grof Barbonemško, še več pa slovensko, kakor se bere v „Slovincu“ in se nam naznanja na čast preblagega našega rojaka, ki je lepo opravil staroslovensko geslo „za vero, dom, cesarja“. Govorili so dalje knez Alojzi Lichtenstein, graf Leon Thun, graf Pergen, Pavlinovič (srbsko,) Valusi iz Gorice (laško), Wurm (česko in nemško), dva Ogra, veliki škof Olomuški grof Fürstenberg in drugi. Knez Alfred Lichtenstein je izvrstno šibal današnji „liberalizem“, ki ga je imenoval pritepenca iz Nemčije, ki se šopiri za gospodarja brez dežele, — ki se za gospodstvo boruje kakor levkinja za svoje mlade, kakor akcijonar za dividendo svojo, in ki starodavni pregovor „vsacemu svoje“ preobrača v „vzemite vsacemu njegovo“. Liberalci kakor otroci, ki se igrajo z ognjem, niso čutili, da je velikansk požar njih boj zoper nezmerno večino nas katoličanov. Lichtenstein je sklenil govor svoj z besedami: „Liberaluhom vojsko v vseh deželah!“ „slava pa cesarju po milosti Božji, ki je edina vez, ki nas trdno združuje, v vseh jezikih!“ In trikratna „slava“ v vseh jezicih je donela po dvorani. — 4 ure je trajal zbor; težko je popisati nevdušenost tega jako pomenljivega shoda.

Listnica vredništva. Čast. čitalnici Loški: Poravnano. — Gosp. Pož. na Uncu: Tudi mi smo pisali N. v K. — Gosp. J. L. v Dolini: Za 4 tedne prezgodaj ste gnali k. To je krivo.

Popravek. V 11. listu „Novic“ na 86. strani v 3. vrsti od spodaj namesti vredbo beri vvedbo.

Žitna cena

v Ljubljani 28. marca 1874.

Vagán v novem denarji: pšenice domače 7 fl. 10. — banaške 8 fl. —. — turšice 5 fl. —. — soršice 4 fl. 20. — rži 4 fl. 80. — ječmena 3 fl. 90. — prosa 3 fl. —. — ajde 5 fl. —. — ovsa 2 fl. —. — Krompir 3 fl. 50.

Kursi na Dunaji 30. marca.

5% metaliki 69 fl. 20 kr. Ažijo srebra 105 fl. 60 kr.
Narodno posojilo 73 fl. 40 kr. Napoleondori 8 fl. 93 kr.